

OB RAZSTAVI RAJKA TERPINA

Vegaste, če na pol razpadajočo, s skodljani pokrite lesene rudarske hiše, tesno stisnjene v ozke ulice ali postavljene v strma hrab, ženice z gubami na obrazu, z zaskrbljenim pogledom v očeh, sklonjene nad čipkami, skratke dolina Idrije - se s svojimi značilnostmi in lepoto je motivika slik, ki nam jih je razstavil Rafko Terpin v majhni, a prijazni dvorani kluba mladih v Idriji.

Rafko Terpin je končal drugi letnik akademije za upodabljačo umetnost. Ostal je v svojem svetu stare Idrije, v katerega se je podal že na začetku svojega likovnega snovenja. Njegovo zanimanje je usmerjeno v preteklost, iz katere skuša iztrgati nekaj romantike, ki se zdí, da je danes v času naglega napredka ne potrebujemo, čeprav se pri tem dostikrat varamo. Takšna njegova slikarska dejavnost nam ohranjuje podobo tiste Idrije, ki se danes pred nami umika v ozke senčne grupe, umika pred načinom novega življenja in pred spremembami, ki jih to življenje terja. Rafko je še v obdobju iskanja lastnega izraza; mislim, da je na pravi poti, posebno še, ker je njegov motivični svet neizčrpen, vedno privlačen in ki ga lahko znova in znova doživljamo.

Ob tej razstavi sem pomislil še na svojo vlogo, ki bi jo lahko opravljal mladinski klub. Koliko je slikarjev amaterjev, ki so tolikokrat slikali in bodo še slikali prav isto. Mogoče z manj izkušeno roko in poznavanjem skrivnosti slikarske umetnosti, pa vendar z nič manjšim navdušenjem? Vsem tem ljudem bi lahko klub omogočil napredek v njihovem prizadevanju s tem, da bi jih privabil v svoj krog in jim omogočil strokovno vodstvo. Delo bi se tudi povabilo strokovnjake in umetnike, ki bi s svojimi predavanji marsikomu približali lepoto in razvoj slikarske umetnosti.

- o m -

POZARJENA BAZOVICA

Onda smo bili na Bazovici. Sredi vasi smo zavili na levo in potem v gmajno. Tam med lipi se dviga spomenik štirim basoviškim žrtvam: Bidovca, Marušiču, Milošu in Valenčiču. Na tem mestu so pred 25 leti odjeknili strelji, pod katerimi so omahnilli štirje primorski mladeniči... Zberamo se okrog spomenika; besede nam zastane, je v borih se z rahlim šumom lovi burja. Tedaj se pevci vstopijo v polkrog in s občutkom, ki ga ni mogoče ponarečiti, zapojejo "bazoviško"... Mi smo ubežniki, mi smo izgnanci ... mi pa verujemo v našo pomlad..."

Vaško jezen zamejski Slovenci priredijo pred spomenikom spominško svečanost. Tudi letos so se bili zbrali. Pogledamo trakove